

Виктор, Лъва и Еднорога

Виктор, Лъва и Еднорога

Слънцето отдавна се беше събудило, но селото, уморено от многото песни, танци и разкази, още спеше. Виктор по навик стана рано и отиде да нагледа Пиф-Паф, който пускаше мънички кръгчета топъл въздух. Облегнат на топлата пещ, Лъва седеше нещо умислен и гледаше някаква пощенска марка. От отвора на пещта се носеше миризма на печени кифлички, което означаваше, че Розовият Заек вече се е заел със закуската.

- Добро утро! Само ние ли сме станали? – поздрави вежливо Виктор.
- Добро утро! Културната програма завърши не чак толкова отдавна! – усмихна се Лъва, но в усмивката му имаше тъга. Той погледна пощенската си марка и въздъхна.
- Защо тази картинка толкова те разстройва? – направо попита Виктор.
- Напомня ми за моя приятел Еднорога. Ето виж, това е британският герб, на него сме изобразени ние двамата. Толкова отдавна не съм го виждал! – Лъва беше сантиментален и се опита крадешком да избърше една лъвска сълза.
- Има истински еднорози? – Виктор не беше сигурен, но толкова много от нещата, които преди смяташе за здраво взидани в земята се бяха оказали не чак толкова.
- Разбира се, че има! Даже този тук е почти правилно изобразен, формално погледнато.
- Далеч ли живее този твой приятел? – на момченцето много му се искаше да види жив еднорог и го попита за разни неща за рога му.
- Не, не е далеч. Даже е преди на Слона водопадите.
- Тогава какво чакаме? Сега като се събудят Хенри и Пиф-Паф и сме готови за тръгване.
- Да бе, да! Остава да речеш, че ще можем да тръгнем преди да сте омели всички кифлички с ягодово сладко! – засмя се някъде отвисоко Розовият Заек.

Разбира се, че нямаше, но поне можеше да се започне, потвърди Виктор и започна да слага масата. Лъва стана да му помага с надежда, че ще тръгнат по-скоро.

Джери също се събуди относително рано. Беше обещал на магьосника да му изрисува тинга-тинга на новата подвижна колиба и вечерта около огъня почти се бяха споразумели за дизайн на картинките. Но на Джери му се беше присънил нов, по-интригуващ формат и си заслужаваше да помислят над него също. Началната версия включваше доста акации и май бяха прекалено много, защото започваше да прилича на отпадъчен работен чертеж на онзи Тифани за онази лампа. Все пак, ставаше въпрос за тинга-тинга, а не за арт-деко. Джери тихичко се измъкна от бабината си колиба и се отправи да търси магьосника.

Прегърнал буркана с акациевото сладко, магьосникът щастливо сънуваше своите сладки сънища. Той беше зиморничав по природа и затова се беше присламчил до Пиф-Паф. Лекото ромолене на водата в котела напомняше на магьосника за гейзерите в родната му страна и той блажено се протегна с мисълта за една топла вана. А ако към топлата вана имаше и кифлички със сладко от дребни горски ягоди! Толкова му се искаше сладко от горски ягоди, че можеше да го подуши от километър! Магьосникът сбръчи нос – ароматът беше прекалено осезаем, за да бъде сънуван. Въобразяемите ягоди не можеха да са толкова примамливи колкото истинските. Магьосникът гушна буркана с акациево сладко и тръгна да търси източника на ягодов аромат.

Никога не подценявайте обединителния ефект на сладкото от горски ягоди! Около масата в малкото вагонче се бяха събрали Лъва, Розовият Заек, Хенри, Виктор, Джери и Магьосника. Пиф-Паф щастливо разпалваше сухи храсти, които му бяха донесени за закуска, а компанията

Виктор, Лъва и Еднорога

унищожаваше кифличките, които Заекът беше приготвил. Джери скицираше новата си идея в една тетрадка и обясняваше на Магьосника колко по-добре ще бъде. Хенри, който стоеше до Виктор, млясна и рече:

- Може ли още една кифличка със сладко?

Джери се обърка, че въпросът е отправен към него, и премести купата по-близо до квагата.

- Заповядай, вземи си!

- Той не вижда добре, - въздъхна Виктор и започна да маже новата кифличка за Хенри. – Отдавна му трябва очила, ама пуста суета, пък и време нямаше досега.

- Приятелят ми Еднорога не е суетен! – засегна се Лъва преди да се усети, че става въпрос за Хенри. – Ох, извинявай, Еднорога също недовижда, обърках ви.

- Никога не съм чувал за квага-еднорог, - добродушно каза Хенри, дъвчейки блажено.

- И аз не съм, но той е недосквив като теб.

- Тогава да отидем да го разгледаме отблизо! – засмя се Хенри и си допи горещото какао.

- А може ли и ние да дойдем с вас? Тъкмо ще си довършим дискусиата, - рече Джери, а магьосникът закима в знак на съгласие, защото той беше на средата на кифличката си, а в буркана имаше още много ягоди.

- Тъкмо, ще можем да увековечим всички на една снимка! - Виктор се потупа по джоба, в който беше сложен фотоапарата на баба Скорпа. – Дръжте си здраво чашите!

Пуф-Паф беше спрял, но земята пак се тресеше. Всички се заслушаха. Някъде из съседните шубраци нещо се приближаваше към групата приятели и това нещо не беше никак малко, ако се съдеше по шума и летящата шума. Лъва се сети пръв за причината и ревна гороломно:

- Спри се, ще ме сгазиш пак като миналия път!

Чу се звук като от спираш булдозер и топуркането спря. Зад храста се показва първо един огромен рог, а после и притежателят му. Лъва се метна към него безкрайно щастлив.

След като деликатно пропускаме изблиците на приятелски поздравии, които оставяха дълбоки следи в буквалния смисъл, минаваме направо към деловата част на срещата.

- Ама това ли е Еднорога? – колкото можеше по-вежливо попита Виктор.

- Забравих да ви представя, колко съм заплеснат! – Лъва се плесна по челото. – Друже, ето това е Виктор, този тук са Розовият Заек и Пиф-Паф, внимавай, че е горещ още, това е Хенри, той е тукашен, това са Джери и Магьосника, познаваме се от вчера. Господа, това е Еднорога, за който ви говорих!

- Приятно ми е! Дали дочух една мъничка нотичка на недоверие в гласа на кой беше, да, Виктор? – галантно попита Лъвовият стар другар.

- Как да ви кажа, аз очаквах да сте повече приличаш на Хенри...

- И откъде-накъде един носорог ще прилича на квага? – изуми се Еднорога.

- В книгите пише, че сте покрит с бяла козина, имате грива и дълга опашка.

- Простима грешка. Древните ми прадеди наистина са били космати изцяло, но това е обяснимо в Ледниковия Период, нямам предвид телевизионното шоу, разбира се. Аз имам само малко косми около ушите, които няма да минат за грива и на тъмно, на опашката едно снопче и тук-там някой по тялото останал. Белият цвят е от глината, в която се търкалям обикновено, но иначе съм графитено сив, ако съм свежо измит. Какво друго са ви разказвали за мен? – вниманието явно ласкаеше грамадното животно.

- Ами...Че сте много опасен, ако сте отвързан, и имате един рог, – Виктор се опитваше да си спомни какво още беше чувал за еднорозите.

Виктор, Лъва и Еднорога

- Ха-ха-ха, искам да видя този, който ще се опита да ме върже! Все пак аз тежа почти пет тона, което ме прави опасен за разни ловци в мънички шарени колички, които щъкат насам-натам. А за единия рог – някои мои роднини имат по един, аз имам два. Много са удобни да си проправям път през храсталаците, затова предният ми рог се е полирал отпред. Имам обаче проблеми с полирането на задния рог, а това при нас, носорозите, е древна традиция. Вижте, ако вие ми помогнете с тази деликатна задача, аз ще ви разкажа как съм се озовал на държавния печат, за който ви е разказвал моя приятел Лъва.

- Може ли аз да опитам? Винаги съм искал да пипна истински рог на носорог, но докато е закачен за носорога! – попита с надежда Магьосникът.

- Заповядайте, но имайте предвид, че имам гъдел! – Еднорога се вгледа в кандидата за полировчик. Магьосникът извади от буркана акациево сладко, смеси го със ситен пясък и затърка усърдно. Когато свърши с полирането, той внимателно избърса задния рог и го намаза с масло. Пиф-Паф любезно предостави огледалото си на Еднорога да види резултата, а Виктор използва случая да щракне един интересен кадър.

- Прекрасно! Благодаря ви! Всъщност, Еднорога на герба е също резултат от простима грешка. В древните времена, когато още нямало снимачна техника, всичко се научавало от хора, които са били някъде, върнали са се и разказват приключения. Имало и обективни разказвачи, разбира се, но лъвската част украсявали какво им се е случило. Някои от тях можели да рисуват, но това били единици, а повечето разказвали на тези, които не били виждали живинката, та те да я изобразят, като малко или много после внасяли поправки в портрета.

И така един авджия, а вие ги знаете какви разказвачи са авджиите, отишъл в Индия. И там негов другар, също авджия, го завел да види носорог, защото те в Европа вече не се въдели. Та пътешественикът бил впечатлен от носорога, решил, че той е брониран, защото бил чувал разкази за рицари в броня, и като се върнал на родния си остров, разказал за чудното животно с броня и един рог. В неговия разказ размерът имал значение и направил голямо впечатление на тогавашната кралска особа и нейните приближени. За жалост, пътешествията били оказали лошо влияние на здравето на авджията и той скоро се отправил в Небесния Ловен Парк.

За голяма изненада на кралския двор, от Африка се върнал друг авджия, който потвърдил наличието на еднорози, но настоявал, че те са бели, а не черни. Обаче този вторият авджия си имал вземане-даване с една местна наша муха, която го била докарала до разни неврологични болести, и той бъркал малко архетиповете. Затова му се сторило, че африканският еднорог е по-конеобразен и така бил нарисуван. Като се добави и знанието за косматите древни еднорози, резултатното животно е онова, което ви е известно от герба. Естествено, тогавашният управляващ бил изключително заинтересован да се прослави като владетел на Индия и Африка, затова веднага го ръгнал на печата, до вече известния лъв, което придало достоверност на съществуването на именно такъв еднорог.

Когато минали години и започнал да се изяснява истинският облик на еднорозите, било вече късно да се поправя хералдиката и така останало. Затова е истински важно да се гледат детайлите!

- Еднорога спря да си поеме дъх.

- Като спомена гледане, Лъва каза, че зрението ти може би има нужда от външна помощ, - деликатно се намеси Розовият Заек.

- И аз това си мисля от едно известно време. Наскоро газих едни авджии, те всичките си слагаха едни такива мънички тръбички за гледане, но им падаха, когато ги гонех по-наблизо, та не можах да ги разгледам точно, - закахъри се Еднорогът. – Всъщност, какво ви разказвам приказки, я елате да обядваме, тук има такива страхотни шубраци с кафе! После пак ще си приказваме!

Виктор, Лъва и Еднорога

И така нашите приятели отидоха да обядват, а как беше решен въпросът с оптичестките устройство ще ви разкажа в следващата приказка.

